

TIJDSCHRIFT VERSCHIJNT 6X PER JAAR IN
JANUARI | MAART | APRIL | JUNI | SEPTEMBER | NOVEMBER

AFGIFTEKANTOOR: 8500 KORTRIJK MAIL | P309990

AFZENDADRES: Theater Antigone, Overleiestraat 41, 8500 Kortrijk

JANUARI 2018

 bpost
P.B.-P.P.
BELGIE(N)-BELGIQUE

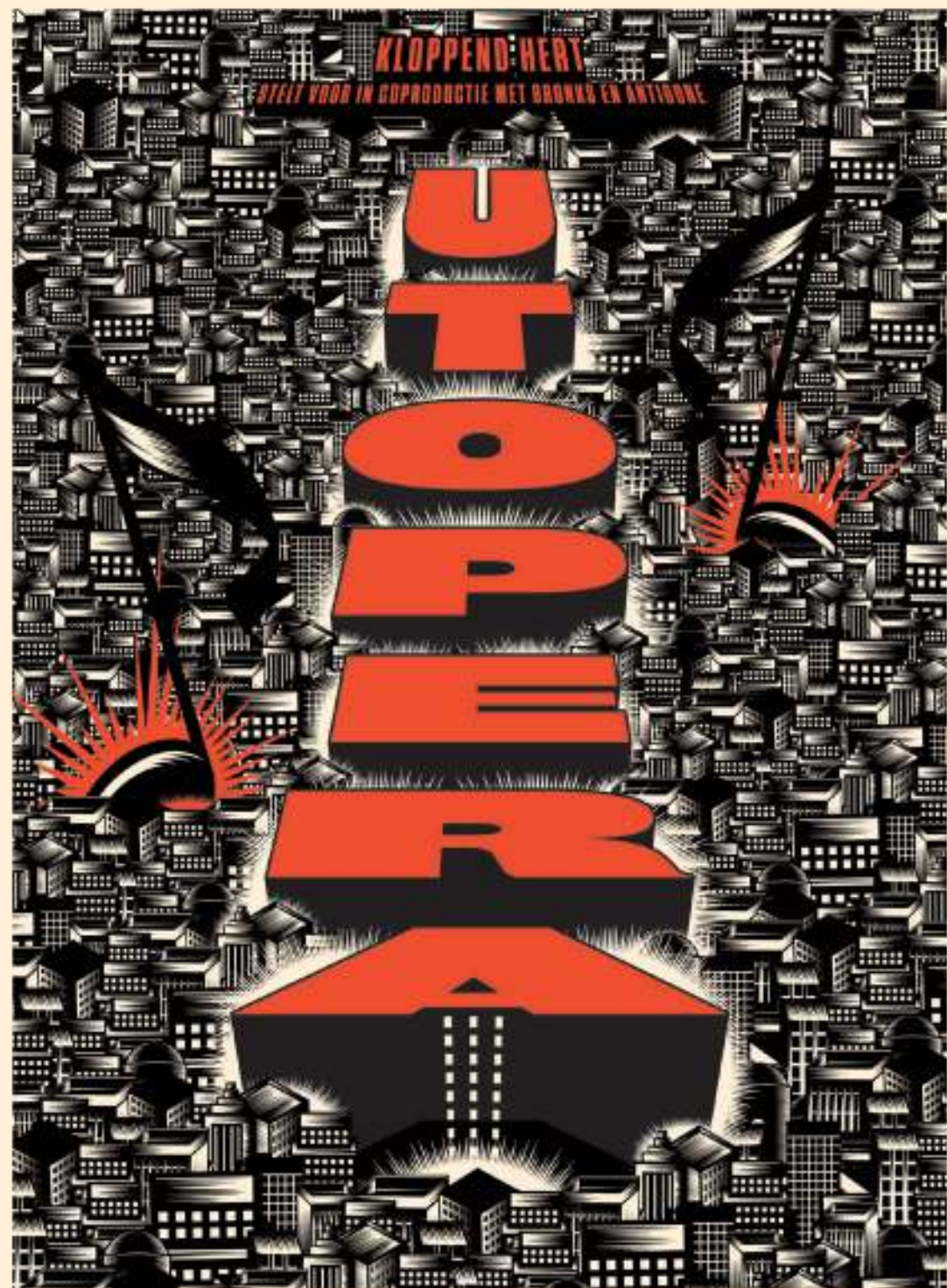
theater

ANTIGONE

KLOPPEND HERT
STELT VOOR IN COPRODUCTIE MET BRONKS EN ANTIQONE

UTOPIERA

Vlaanderen
Vlaamse Gemeenschap

BRONKS

theater
ANTIQONE

Uitgeverij en coproductie van Kloppend Hert - 097000 4
Wolven en de Wapenmaker van het Theater van Antwerpen
© 2011 Kloppend Hert

Kloppend Hert, Theater Antigone, BRONKS en Vooruit

UTOPERA

Wat is meer waard:
kunst of een mensenleven?

Theatermaker Haider Al Timimi en zangeres Dipika Singh vermengen theater, opera en dans tot een aangrijpende voorstelling waarin een Belgisch-Iraakse architect uitgenodigd wordt om een operagebouw te doen verrijzen uit het puin van Bagdad.

De architect vertrekt, beladen met zijn culturele bagage, en wordt op zijn tocht vergezeld door een operazangeres. Zij wil Puccini door de straten van Irak laten klinken, maar nog voor de opera kan worden ingehuldigd, stort het gebouw in en sterven de twee in de destructie.

Hun geesten laten zich echter niet stoppen. Niet voor ze een aantal antwoorden hebben gevonden.

Waarom wil een land in oorlog de hoogste toren ter wereld overtreffen? Kan je beter bouwen op een fundament van geschiedenis of op braakliggende grond? Waarom ruimt het Gravensteen in Gent geen plaats voor sociale woningen? En als Palmyra wordt vernield door fundamentalisten, zijn onze tranen dan voor de mensen, of voor de monumenten?

Utopera is een poëtische voorstelling waarin muziek, zang, beweging en decor de hoofdrol spelen. Haider Al Timimi en Dipika Singh geven een stem aan stenen, en aan de ruïnes die normaal gezien zwijgen.

van Haider Al Timimi en Sarah Eisa
met Haider al Timimi, Dipika Singh
dramaturgie Bart Capelle
coaching Jos Verbist
muziek Tim Gistelynck
decor Maarten De Vrieze
kostuums Marij de Brabandere
licht Reynaldo Ramperssad
productie Kloppend Hert
coproductie Theater Antigone,
BRONKS, Vooruit
in samenwerking met
C-Mine
met de steun van de Vlaamse Gemeenschap
en de stad Gent

14+ Te zien in Theater Antigone op
donderdag 25 en
vrijdag 26 januari om 20u15
gratis inleiding om 19u45

De ontwapenende charme van de vertolker vormt de beste lijm. Tussen ironie en oprechte geraaktheid stelt Al Timimi niet alleen hoge vragen over kunst, traditie en terrorisme. *Utopera* ademt ook een hele wereld-geschiedenis uit. Een bijzonder staaltje van geraakte schoonheid.

★★★★

De Standaard

Slim legt de voorstelling de historische waarde van beroemde kunstwerken langs de lat van humanitaire vraagstukken... Stenen spreken doorgaans niet, maar ik heb ze in *Utopera* zeker horen stamelen.

★★★★

Theaterkrant

HAIDER AL TIMIMI

werd geboren in Bagdad en kwam in 1996 op zesjarige leeftijd naar België met het hele gezin. Hij studeerde hier elektronica en informatica, maar belandde via het breakdancen bij Union Suspect, waar hij tot 2012 in de artistieke kern zat.

“Bagdad ligt me nog steeds heel na aan het hart. Het is een prachtige stad. Toen ik er weg ging, was er oorlog tussen Iran en Irak en sindsdien is het er eigenlijk nooit opgehouden. Ik heb het land dus nooit in rust gekend.

De media tonen ons het Midden-Oosten altijd als een oorlogszone. Terwijl een stad als Bagdad bijvoorbeeld ook geleerd heeft om zichzelf recht te houden. Bruggen die er vier, vijf, zes keer worden platgebombardeerd, worden ook evenveel keer heropgebouwd. De stad zou pas echt vernietigd zijn als die veerkracht niet meer wordt vermeld.

Daarom wil ik een poging doen om het beeld van Bagdad te counteren. Het is een

plek met een heel rijke geschiedenis. Een belangrijke plaats. Natuurlijk heerst er gevaar op dit moment, maar Bagdad is zo veel meer dan enkel oorlog en woestijn. Als je naar Irak kijkt als louter een conflictgebied, dan pas ontnem je haar inwoners alle hoop.

Utopera is geen Wikipedia-voorstelling geworden, maar een kleinsmenselijke vertelling waarmee ik het publiek in contact wil brengen met een wereld die het niet kent. Met haar cultuur en haar muziek ook. Ik heb een liefde voor dat multidisciplinaire. Wat ik niet in woorden kan vertellen, kan ik zo omzetten in beeld en muziek. Woorden zijn vaak te letterlijk, en verbeelding kan meer dan tekst alleen.

We dansen bijvoorbeeld op tegels in de voorstelling. Dat helpt om de realiteit te voelen. We spelen letterlijk op een puinhoop, waardoor het makkelijker is om in onze personages te kruipen. Ook het publiek heeft op die manier iets tastbaars om hun verbeelding op in te laten werken.

De vorm van opera gebruik ik omdat dat een specifiek deel van het verhaal is. Ik wilde iets maken rond een grotesk gebouw dat ontworpen wordt als de start van de nieuwe metropool Bagdad. Iets over de hoogmoed van dat idee. In mijn fantasie is dat een operagebouw geworden, en Dipika belichaamt dat deel van de vertelling. Had ik meer geld gehad, dan had ik misschien een grootse opera gemaakt. Nu moet Dipika het in haar eentje doen, maar ze doet dat fantastisch. Ze is een schitterende zangeres.

De voorstelling is ontstaan vanuit een fascinatie voor de architecte Zaha Hadid. Zij kwam ook uit Irak en maakte buitenaardse architectuur. Heel futuristische gebouwen. Ook zij werd gevraagd om een gebouw te ontwerpen in Bagdad, maar ze is gestorven voor ze aan de opdracht kon beginnen. Door dat verhaal ben ik beginnen denken: kan één enkel gebouw een volk zo hard in beweging brengen dat ze het hele land willen heropbouwen? Had Zaha Hadid zo de stad kunnen redden?

Die gedachtes hebben een tweede vraag in mij losgemaakt. Waarom schatten we bepaalde monumenten hoger in dan mensenlevens? De verwoesting van Palmyra bracht bijvoorbeeld veel meer emoties teweeg dan de dood van een kind in Syrië. Hoe komt dat? Wie of wat zou ik willen redden? Ik heb er nog steeds geen antwoord op, maar de complexiteit van die vraag wil ik ook tonen in de voorstelling. Mijn hart zou onmiddellijk voor het kind kiezen, natuurlijk, maar het vernietigen van een monument staat gelijk aan het wissen van de identiteit van een volk. Van een hele geschiedenis.

Voor mij is dat dan ook het belangrijkste moment van de voorstelling: wanneer de personages beseffen dat een monument niet noodzakelijk een hoop stenen hoeft te zijn. Een mens met een toekomstbeeld is dat net zo goed. Op het moment dat we in Utopera die mensen onder de aandacht brengen, de geleerden die gedood zijn in de oorlog: daar komen voor mij alle vragen samen.”

DIPIKA SINGH

is een operazangeres en actrice. Ze studeerde opera aan het conservatorium van Gent en klassieke zang in Antwerpen. Daarna deed ze stages en masterclasses in binnen- en buitenland. Ze speelt zowel in musicals, muziektheater, operette, opera, of treedt op als soliste.

“Bijna iedereen in mijn familie is muzikant. Mijn vader was een sitarspeler uit New Delhi in India. Hij heeft mijn moeder leren kennen toen hij een optreden gaf tijdens de Gentse Feesten. En mijn zus is een jazz-zangeres. Via haar heb ik Haider leren kennen. Ze zong in zijn voorstelling *Total Loss* en heeft zo het pad voor mij geëffend. Toen we samen een voorstelling wilden maken, hebben we Haider gevraagd om te regisseren. Tijdens een van de repetities zei hij: ‘Als ik ooit een operazangeres nodig heb, dan vraag ik jou.’ Een jaar later was het al zover.

Ik heb al eerder muziektheater gedaan, maar nog niet zo professioneel als bij *Utopera*. Het voelt als onze voorstelling. Ik heb veel inbreng gehad en mocht veel proberen op scène.

Bij opera is het vaak afgelijnder. Daar is elke tekst op voorhand uitgeschreven en moet ieder lied gezongen worden zoals de componist het heeft bedoeld.

Bij *Utopera* zijn we begonnen met een verhaal en een deadline. Niet meer dan dat. Ik ben zelf op zoek kunnen gaan naar gedichten, teksten, muziek. Alles wat we konden gebruiken. Mijn rol is helemaal anders uitgedraaid dan ik op voorhand had bedacht. En dat is fantastisch leuk.

Haider speelt al jaren met het idee voor deze voorstelling, weet ik. Hij wil Irak bekijken vanuit de kunst. Op voorhand had ik schrik dat de thematiek van de voorstelling en het gegeven van een opera een drempel zouden zijn, maar dat is helemaal niet het geval. We hebben al fantastische reacties gekregen. Ook jongeren zijn helemaal mee. In nagesprekken stellen ze achteraf heel gerichte en scherpe vragen, vind ik. Het is fijn om ook een jong publiek met opera te confronteren.

Ik zing bestaande aria's in de voorstelling, maar we hebben wel beslist om alles te vertalen naar het Duits. Je zal de liederen misschien wel herkennen, maar de woorden klinken anders. Het is een gek gevoel. En door het contrast met de Nederlandstalige gesproken teksten krijgt de voorstelling zo iets bevreemdend. Zijn onze personages dood of leven ze nog? Aan welke zijde van het leven staan ze eigenlijk? Het zijn zaken die onze personages zich ook tijdens de voorstelling afvragen.

Tijdens de repetities was het soms wel heel zwaar. Ik wilde dan even naar buiten, omdat het niet meer ging. Als ik hier al zo emotioneel van word, hoe gaan jongeren dit dan begrijpen, dacht ik. Die gaan nachtmerries hebben, of zo. Maar die zorgen waren dus niet nodig.

Als je de voorstelling gewoon op je af laat komen, is het heel schoon, merk ik. We geven het publiek iets mee om thuis over na te denken. Het heeft geen zin om elkaar te haten of om elkaar niet graag te zien. Niemand wint bij zoiets. Dat willen we vertellen.

Het meest intense moment van de voorstelling is voor mij wanneer Haider op het einde van de voorstelling naar mij toe komt. Ervoor zit een heel emotionele scène, maar op dat moment valt de heftigheid even stil. Dan kijken Haider en ik naar elkaar: hier staan we nu.

Je voelt dat ook in de zaal. Iedereen haalt op dat moment even adem. Dat is heel ontroerend.”

MAARTEN DE VRIEZE

is de scenograaf van de voorstelling. Hij studeert autonome vormgeving aan het KASK in Gent en is lid van Lucinda Ra.

“Ik heb een raar traject afgelegd. Ik fotografeerde veel vroeger, maar een artistieke opleiding heb ik nooit gehad. Integendeel: ik heb elektromechanica gestudeerd en ging daarna aan de slag in verschillende fabrieken. Pas op mijn reizen ben ik met artistieke mensen in contact gekomen en zo raakte ik geïnteresseerd in scenografie. Via Bart Capelle leerde ik Haider kennen. Sindsdien heb ik enkele van zijn decors gemaakt.

Het decor van Utopera is ontstaan uit gesprekken die we samen hadden. We wisten al vrij snel dat we iets met een gebouw wilden doen, zij het dan niet letterlijk. Ik had net een eigen werk tentoongesteld op een expo, waarbij ik tijdens een performance een tegelvloer openbrak. Daaruit is het idee voor de voorstelling gekomen. De rest is daarna gegroeid.

Het is de derde keer dat ik met Haider werk, en we raken steeds meer op elkaar ingespeeld. Het was echt een goede samenwerking. Het decor staat niet op zichzelf, dat vind ik fijn. De betekenis ervan zit in het stuk en in de personages. Het decor is een medespeler. Haider en Dipika nemen het vast, ze spelen ermee, trekken het aan.

Daarom is het goed dat ik het idee van de tegels vrij snel had. Haider en Dipika hebben veel tijd gehad om hun het decor eigen te maken. Ze hebben er tijdens repetities vaak mee gespeeld en zijn zo samen geëvolueerd.

Maar het allermooiste moment in de voorstelling heeft voor mij net niets met decor te maken. Het is de dans waar de personages die Dipika en Haider spelen zich tot elkaar aangetrokken voelen, maar ze zich tegelijkertijd ook afstotend gedragen. Door die dans wordt de complexe menselijke relatie tot elkaar poëtisch verbeeld.

De architecte Zaha Hadid is een belangrijke inspiratiebron geweest voor de voorstelling. Maar haar gebouwen hebben niet rechtstreeks een invloed gehad op het decor. Ze heeft in België onder meer het havengebouw van Antwerpen ontworpen, maar daar heb ik bewust niets mee gedaan. Ik wil niet te concreet worden in de verbeelding, omdat dat contraproductief werkt bij mij. Ik laat mijn fantasie liever uit gesprekken ontstaan. Te concrete beelden kunnen mijn verbeelding compleet dicht plamuren.”

FOTO S BART GRIETENS

Utopera is een coproductie tussen Kloppend Hert, Theater Antigone, BRONKS en Vooruit. Op 20 april ging een delegatie van Theater Antigone in Mechelen naar de voorstelling kijken.

WIJ GINGEN KIJKEN

Haider Al Timimi heeft met zijn voorstellingen de kunde om mij van de eerste seconde mee te trekken in een wereld die ik niet ken maar toch herkenbaar aanvoelt. Dat is bij *Utopera* niet anders. Toen ik de voorstelling zag in Mechelen betrapte ik mezelf na enkele minuten op de gedachte: "Hij doet het wéér". Haider en Dipika loodsen ons beeldend, muzikaal en verhalend doorheen het relaas van een Bagdad in puin. Het decor, de belichting, elke lichaamsbeweging, elke tic, elk woord spreekt, de muzikaliteit zorgt voor die mooie extra laag, Dipika's operagezangen flaneren van innemend mooi ontroerend naar grappig, luchtig en vol humor.

Twee geesten die hun doortocht naar het paradijs weigeren uit liefde voor de plek waar ze jaren getogen zijn. Niet het cliché van verzuurde mensen die angstvallig hun huis tot lang na hun dood beschermen door de nakomende bewoners de duvel aan te doen. Het is de liefde voor de schoonheid van de thuisplek en dat eerste snijdende verdriet net na het verlies ervan die de bovenhand halen, zonder dat die pijn al aangetast is door verbittering. Je wordt als toeschouwer in *Utopera* onvermijdelijk aangestoken door de schoonheid van een heimat die niet de onze is, maar die ik wel heel graag eens van dichtbij had gezien.

Nancy Vanoverbeke

Utopera. Een stuk over een architect in Bagdad en een operazangers. Toen ik voor de deuren van 't Arsenaal in Mechelen stond, had ik niet kunnen vermoeden dat ik amper vijf minuten na aanvang van de voorstelling helemaal zou worden meegenomen door Haider Al Timimi. Zijn openingsscène trekt het verhaal van de in puin gelegde opera meteen open naar een veel bredere context. Want hoe belangrijk zijn die verwoeste stenen? De prachtige stem van Dipika Singh die plots vanuit die puinhoop komt, versterkt alleen dat verhaal. De drempels die ik eerder had gevreesd, bleken absoluut onterecht. Het samenspel van Haider en Dipika is bij momenten magisch en wanneer hun bewegingen heel stilletjes veranderen in een serene dans, luister je vanuit het publiek ademloos mee. Ik heb *Utopera* meteen aan heel veel mensen aangeraden. Omdat de voorstelling klein en groot is tegelijk, luid en dan weer stil en bovenal zo mooi om naar te kijken.

Ruth Desmit

Utopera is een voorstelling die mij met vertraging heeft gegrepen. Het lijkt alsof ik het stuk die avond onbewust heb meegemaakt. Ik heb plaats genomen op de ietwat ongemakkelijke banken van 't Arsenaal en alles is over mij heen gespoeld. Het poëtische geratel van Haider Al Timimi. De krachtige zang van Dipika Singh. Het fragiele dansen op de wiebelige tegels. 'Schoon', dacht ik achteraf. Een mooie voorstelling, niet meer dan dat. Maar een half jaar later blijkt dat *Utopera* zich ongemerkt onder mijn vel genesteld heeft. De wereld die Haider en Dipika creëren, de geuren en kleuren van het Midden-Oosten, de wreedheid van de oorlog, de schoonheid van Bagdad: het zijn zaken waar ik achteraf nog vaak aan heb teruggedacht. Misschien bestaat er wel geen groter compliment voor een voorstelling.

Simon Monbaliu

Theater Malpertuis

EUROPA IN DE HERFST

8 jonge acteurs
over de politieke
actualiteit
van Europa

Sinds begin november 2017
buigen acht jonge acteurs met
een diverse achtergrond zich
onder leiding van regisseur Piet
Arfeuille over twee oertragedies
uit de Thebaanse cyclus:
Oedipus in Kolonos en *Antigone*.

Athene is de plek waar Oedipus na
zijn verbanning uit Thebe wil landen.
Maar is Athene zo gastvrij als
beweerd wordt? En welke agenda
heeft Oedipus? In Thebe staan zijn
zonen inmiddels met getrokken
wapens tegenover elkaar. Diplomatieke
antwoorden falen. Na hun dood wil
Kreoon, die het leiderschap overneemt,
een voorbeeld stellen en zijn stad
zo snel mogelijk in veilige wateren
brengen. Nationalisme en
protectionisme steken de kop op.

Met *Europa in de herfst* verdiept de jonge ploeg zich in de actualiteit van het
oude continent en zoekt naar parallellen en antwoorden in het Klassiek Grieks
repertorium. Voor regisseur Piet Arfeuille is het de derde voorstelling met een
politiek thema — na *Recht zal zijn wat ik zeg!* over populisme en *GAZ. Pleidooi
van een gedoemde moeder* over terreur. Deze keer zijn het de grondvesten
van de democratie zelf die het onderwerp van de voorstelling zijn.

regie Piet Arfeuille naar Sophokles
spel Soufiane Chilah, Dries De Sutter,
Elien Hanselaer, Gorges Ocloo,
Lauranne Paulissen, Joren Seldeslachts,
Timo Sterckx en Loes Swaenepoel

scenografie Amber Vandenhoeck

licht Mark Van Denesse

kostuums Lieve Pynoo

productieleiding

Rik Teunis

foto's Frédérique Vansteenwegen

Te zien in Theater
Antigone op
donderdag 1 februari
om 20u15
gratis inleiding
om 19u45

Europa in de herfst de acteurs

Piet Arfeuille ging voor Europa in de herfst specifiek op zoek naar acht jonge makers met maatschappelijk engagement of een scherpe blik op de wereld. In het jaar dat Malpertuis 50 jaar bestaat, krijgen zij het voortouw in deze politieke voorstelling. Ze vertellen kort over de repetities:

- Lauranne Paulissen** Hoe de voorstelling er precies zal uit zien, weten we in dit stadium nog niet, maar er is al heel gretig van gedachtes gewisseld. Ik leer letterlijk elke dag bij. We zijn het er allemaal over eens dat dit de onderwerpen zijn die er toe doen.
- Gorges Ocloo** Ik ben erg geïntrigeerd door de Europese instellingen. De EU beslist vanalles voor ons, maar we gaan daar nauwelijks over in gesprek. Dat is toch gek? Onder meer met onze boosheid over die onwetendheid gaan we hier aan de slag.
- Joren Seldeslachts** Het Europese project is zo ondoorzichtig en complex, je hebt er als burger geen idee van welke instelling waarvoor bevoegd is. Het lijkt wel een absurde wolk van mannen in maatpak die het ook allemaal niet meer weten.
- Timo Sterckx** Ik merk dat mijn leeftijdsgenoten daar nauwelijks mee bezig zijn. Ik word als groene jongen gezien en bijna scheef bekeken omdat ik de verwarming bewust niet te hoog zet. Nochtans zou iedereen daar vandaag mee moeten bezig zijn.
- Elien Hanselaer** Ik zou zelf ook wel revolutionair willen zijn. Daarmee bedoel ik dat ik moedig wil zijn. Mijn grootouders deden tijdens de Tweede Wereldoorlog vuil werk voor het verzet. Ik vraag me vaak af of ik dat ook zou durven.
- Dries De Sutter** Het punt is dat we te bang zijn om zelf uit de boot te vallen om onze verantwoordelijkheid te nemen ten aanzien van anderen. Als ik heel eerlijk ben, weet ik ook niet altijd of ik mijn stem zal verheffen.
- Loes Swaenepoel** Ik associeer vrijheid met een wild paard dat galoppeert door een groot niet-afgebakend veld. Zo'n vrijheid ervaar ik nooit, door de sociale codes die me beperken. Ik zit voortdurend in een wisselwerking tussen vrij en onvrij.
- Soufiane Chilah** Een andere manier om vrijheid te ervaren is je angsten omarmen. De dingen waar je spontaan van wegloopt in de ogen kijken. Ik vind het achteraf altijd heel aangenaam dat ik toch op dat podium ben gaan staan, terwijl ik me er vooraf niet comfortabel bij voelde.

Arsenaal/Lazarus

CAMUS

Hulde aan de absurde held Albert Camus

Wat te doen met de slechte mop die leven heet?

Dat was zo ongeveer de basisvraag in het opvallend samenhangende oeuvre van Albert Camus, grondlegger van het absurdisme, liefhebber van vrouwen en koloniaal tegen wil en dank. Het leven als ultieme daad van verzet tegen de zinloosheid.

Camus is een voorstelling die hulde brengt aan de absurde held die Camus zelf geworden is toen hij op zesenveertigjarige leeftijd overleed in een auto-ongeval terwijl hij eigenlijk van plan was om de trein te nemen. In, rond en tussen 's mans oeuvre gaat Lazarus op zoek naar verwantschap, ontroering en engagement, naar opstand en aanvaarding, naar trefzekere woorden en kraakheldere gedachten, naar de geur van gebakken vis en de geluiden van een zomernacht aan zee.

tekst en spel

Koen De Graeve,
Pieter Genard,
Günther Lesage,
Ryszard Turbiasz,
Joris Van den Brande
en Lien Thys

kostuums Karen De Wolf
dansadvies Jorinde Cielen
licht Jasper Vanhalle
geluid Dieter Lambrechts

Te zien in Theater Antigone op
vrijdag 9 februari om 20u15
gratis inleiding om 19u45

Deze voorstelling is uitverkocht

fABULEUS en Ballet Dommage

KLUTSERKRAKKE- KILILILOKATASTROF

Kom dat zien, en oefen alvast op de meest onuitsprekbare titel van het jaar. Het is je enige kans om een stoeltje te veroveren voor dit wereldschokkend, verbluffend en nooit, never, ever eerder vertoond spektakel! *Klutserkrakke-kilililokatastrof* schippert tussen een zigeuner-verhaal, Tom & Jerry, een Spaanse telenovelle en het Eurovisiesongfestival. De aanstichters van deze vrolijke chaos zijn twee personages met een niets ontziende passie voor het podium.

Katrien Valckenaers en Maxim Storms studeerden samen aan de opleiding Drama van KASK in Gent. Ze herkenden in elkaar een voorliefde voor fysiek theater en absurde humor en stichtten instant het collectief Ballet Dommage. Samen met vormgever/performer Rachid Laachir en kostumière Maartje Van Bourgognie scheppen ze een wereld die baadt in de nostalgische sfeer van een rondtrekkend theater.

Chaos en absurde humor voor kinderen vanaf 6 jaar

concept & spel Katrien Valckenaers
en Maxim Storms
scenografie & spel Rachid Laachir
kostuums Maartje Van Bourgognie
Isa Janssens (assistentie)
eindregie Filip Bilsen
muziek Gerrit Valckenaers
licht en techniek Bregt Janssens,
Tom Philips
en Pol Verwilt
cocreatie fABULEUS en
Ballet Dommage

Tijdens het Spinragfestival willen we de kinderen niet alleen de fantastische voorstelling *Klutserkrakkekilililokatastrof* aanbieden. We organiseren ook een driedaagse workshop voor kinderen van 8 tot 10 jaar: het kinderklutserkrokuskunstkamp. Drie workshops lang krijgen ze de kans om spelenderwijs te leren wat acteren is, onder begeleiding van een professionele regisseur. Ze gaan aan de slag op de vloer, maken kleine scènes, acteren en spelen. Na de drie workshops kijken ze samen naar de voorstelling. Ouders, grootouders, broers en zussen zijn uiteraard ook welkom op de voorstelling, maar zij moeten hun kaartjes nog wel apart reserveren.

Te zien in Theater Antigone op donderdag 15 februari om 19u00 gratis inleiding om 18u30 de voorstelling speelt in het kader van Spinrag met dank aan Schouwburg Kortrijk
Tickets: 8 euro

recensies

De productie is één groot klank- en taalspel. Alle macht aan de verbeelding. Surrealistisch, dadaïstisch, totaal maf is dit theater in zijn eenvoud: spelen en dat laten zien. Dol én ingetogen spel wisselen elkaar af. Zo mooi om mee te maken... Ik zie de volle zaal vol kinderen van zes jaar en ouder genieten. Ik geniet mee. Theater als een spontane polonaise, theater als een ritueel feest. Wat een belevenis!

★★★★

Theaterkrant

Naast heel veel vreugde boren de makers ook de minder mooie kantjes van het leven aan. Woede, jaloezie, wanhoop en intens verdriet passeren de revue. Hoewel ook die emoties grotesk worden voorgesteld, pinkten we toch een traantje weg toen Valckenaers een treurlied aanhief. Om al snel terug luidop te lachen door wat daarop volgde.

★★★★

Focus Knack

Klutserkrakkekililokatastrof is zoals zijn titel en zijn taaltje een montere medley, een etalage van actjes, een omgevallen verkleedkoffer. Liever drie pruiken dan één rode draad. Begint de voorstelling als een schouwspel over geniepig geldgewin, dan eindigt ze als de vechtscheiding én de verzoening van twee partners die gebonden zijn als Nicole en Hugo. Maar wat een belevenis! Storms en Valckenaers hebben het. En eindregisseur Filip Bilsen heeft het extra aangeboord: de verbeelding, de timing, het spelplezier, de vrijgevigheid om hele families voor het leven te winnen voor theater. Een wervelende opkikker.

★★★★

De Standaard

De money god blijft achter en maakt een overwinningsgebaar. Life is a hard game, maar in dit hypermaterialistische universum zijn er alleen losers. Zelden werd daar, zonder een spoor van betutteling, zo'n slimme, dartele, intens wrede voorstelling over gemaakt.

★★★★

De Morgen

KINDERKUNSTENFESTIVAL SPINRAG De voorstelling

Klutserkrakkekililokatastrof speelt in het kader van het Kinderkunstenfestival Spinrag, georganiseerd door Schouwburg Kortrijk. Spinrag begon 16 jaar geleden als een kleinschalig project, maar is intussen uitgegroeid tot een van de meest toonaangevende festivals voor kinderen en hun (groot)ouders in Vlaanderen. Elk jaar komen meer dan 5000 bezoekers naar Spinrag. Zij worden getraakteerd op overdonderende voorstellingen, workshops, tentoonstellingen, ateliers en installaties. Het volledige programma van het Kinderkunstenfestival Spinrag kan je vinden op www.spinrag.be.

Abattoir Fermé BUKO

Een ranzig,
ruw feest over
notoir auteur
Charles Bukowski

Op de stoep van een uitgestorven motel treffen twee drinkebroers (Dominique Van Malder en Tom Vermeir) en de bezorgster van een Chinees restaurant (Sung-im Her) elkaar. Met een voorraad drank en een typemachine, op zoek naar de zin en de onzin van het leven. Drinkend, pochend, bluffend en struikelend trachten ze van hun leven een verhaal te maken. Omdat alleen verhalen het leven zin geven.

Buko laat zich inspireren door leven en werk van Charles Bukowski (1920-1994), een notoir Amerikaans dichter, schrijver en zuipschuit die woonde en werkte in Los Angeles. Naast duizenden gedichten en kortverhalen schreef hij romans als *Women*, *Pulp*, *Hollywood* en *Post Office*. Zijn semi-autobiografisch werk portretteert de gokkers, alcoholisten en boefjes uit de ruige achterbuurten van L.A., in een rauwe en directe stijl boordevol geestige dialogen.

productie Abattoir Fermé
regie Stef Lernous
spel Sung-Im Her,
Dominique Van Malder,
Tom Vermeir

decor- en lichtontwerp
Stef Lernous,
Sven Van Kuijk &
Thomas Vermaercke

coproductie Nona, C-Mine,
Arenbergschouwburg

Te zien in Theater
Antigone op
woensdag 28 februari
om 20u15
gratis inleiding om 19u45

Deze voorstelling is uitverkocht

FOTOS SOFIE JASPERS

Dit is een feest om
naar te kijken en te
luisteren, een feest mét
een ranzig ruw kantje.

★★★★
Focus Knack

Abattoir Fermé
komt grappiger uit
de hoek dan ooit.
Een must see.

★★★★
Het Nieuwsblad

ONDER TUSSEN

in Theater Antigone

... repeteren Benjamin Op de Beeck en Eléna Dorattioto de pannen van ons dak voor hun voorstelling **aap**. Ze creëerden het stuk vorig seizoen al,

maar geven er nu een nieuwe wending aan op een unieke locatie: in de smeerpotten van onze foyer. Het gebouw van Theater Antigone was in een vorig leven een garage en we hebben die smeerpotten recent weer bloot gelegd. In maart zetten we een kleine tribune in onze foyer en kan je dus naar een voorstelling kijken die in die putten wordt gespeeld.

... is ons nieuwe sociaal-artistieke project uit de startblokken geschoten. Vorig jaar zag je *De reuzen van het gebergte* in onze zaal, dit seizoen werken we aan de voorstelling

Het uitroepteken maakt een punt.

Zo'n 40 deelnemers geven weer het beste van zichzelf en werken via improvisaties en theateroefeningen toe naar een geweldige voorstelling vanaf half mei.

... geven we de ene **workshopreeks**

na de andere. We traptten het jaar in gang met vier theaterworkshops voor

volwassenen door de regisseur van *Utopera*: Haider Al Timimi.

En in de krokusvakantie komt er een driedaagse workshop aan voor kinderen van 8 tot 10 jaar. Zowel in de voor- als in de namiddag gaat er een groep kinderen aan de slag rond de voorstelling *Klutserkrakkekilililokatastrof*.

Blijf je graag op de hoogte van wat er allemaal gebeurt in Theater Antigone? Volg ons op Facebook, Instagram of Twitter.

... regisseert onze zakelijk en artistiek leider Jos Verbist de voorstelling **Hells bells** voor vzw Jimmenas, over vier wannabe rocksterren die dromen over hun grote doorbraak na hun werk in de fabriek. Ook onze scenograaf Giovanni Vanhoenacker en videast Peter Monsaert werken mee aan de productie. Als je er meer over wil lezen, kan je surfen naar www.jimmenas.be

... werken we ook dit seizoen weer mee aan het **ROOTS**-project.

Samen met 15 partners uit Kortrijk gaan we aan de slag met 160 jongeren uit het OKAN-onderwijs. Dat zijn onthaalklassen voor anderstalige nieuwkomers.

Tien weken lang krijgen ze allerlei workshops, waaronder theaterworkshops in onze

speelzaal, kooklessen of tekensessies.

Op 23 maart landen ze met een toonmoment in Kunstencentrum Buda.

Alle voorstellingen vinden plaats in Theater Antigone, Overleiestraat 47, Kortrijk, tenzij anders vermeld.
Alle info en reservaties **056/24 08 87** (kantooruren) of via **www.antigone.be**
tickets: € 13 | € 10 (-26, +65, groepen >10, lerarenkaart, Open Doekleden) tenzij anders vermeld

---

SECRETARIAAT
OVERLEIESTRAAT 41
8500 Kortrijk
056 24 08 87

post@antigone.be | www.antigone.be

VOORSTELLINGEN
OVERLEIESTRAAT 47
8500 Kortrijk

vormgeving:
Dooreman
tekeningen:
Nicolas Marichal
v.u.: Nancy Vanoverbeke
Rekollettenstraat 20
8500 Kortrijk

Theater Antigone werkt met steun van de Vlaamse Regering, Provincie West-Vlaanderen en stad Kortrijk.
Sponsor is DigitalMind.

